

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Aditus ad Disputationem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

ADITVS AD DISPVTATIONEM.

COMMODE' indidem opellæ huius
 initium sumam, vnde S. Hieronymus
 sumpsit exordium disputationis. con-
 tra Vigilantium. [Multa (inquit) in or-
 be monstra generata sunt. Centauros,
 & Sirenas, Vlulas, & Onocrotalos in
 Esaia ^a legimus. Iob ^b Leuiathan & Behemot, mystico
 sermone describit. Cerberum & Stymphalidas, Aprum-
 que Erimanthium, & Leonem Nemeæum, Chymæram,
 atque Hydram multorū capitum, narrant fabulæ Poë-
 tarum. Cacum describit Virgilius: Triformem Geryo-
 nem Hispaniæ prodiderunt. Sola Gallia monstra non
 habuit.] Ain' vir Sanctissime? Fuerit sanè hæc foelicitas:
 temporum tuorum, eorumque quibus Hilarios, Ambro-
 sios, Paulinos, Seueros, Eucherios, Claudianos, Sido-
 nios, Saluianos, Cæsarios, & consimiles alios non pau-
 cos, Orbi & Ecclesiæ dabat Gallia. Fuerit hoc decus re-
 gno illi peculiare, quamdiu nitens & purum absque Ca-
 tholi-

^a Esaia 34.
^b Iob 40.

a l. 5. epist. 59. tholica Fidei temeratione duravit. Vnde illi à S. Grego-
 rio ^a elogium pangitur, [Quod regnum esset (vt ait)
 fidei rectitudine decoratum, & integritate religionis in-
 ter alias gentes conspicuum.] Scitè idem traditur his
 verbis in vestibulo legis Salicæ, vt est in Miscella ll. anti-
 quartum. [Gens Francorum inclyta, authore Deo con-
 dita, fortis in armis, firma pacis foedere, profunda in
 consilio, corpore nobilis & incolumis, candore & forma
 egregia, audax, velox & aspera, nuper ad Catholicam
 Fidem conuersa, Immunis ab Hæresi.] Hoc quandiu
 valuit, tamdiu verum fuit, Galliam monstra non habuisse,
 vt S. Hieronymus affirmavit, astipulantibus Petro
 Cluniacensi ^b & Arnulpho Lexouienti ^c, qui ipsa Hie-
 ronymi verba vsurpant, atque collaudant.

b l. 9. epist. 10.
 c Epist. 21.

2 Deinceps autem, vt nihil est in terra perenniter
 beatum, suspiratum est non semel, ad illius pronuntiati
 nimitum quantum elisam veritatem. Ne reficemus ob-
 soleta, Berengarios, Roscelinos, Abelardos, Almaricos,
 Valdesios, prætereamus. Nostra & Patrum memoria,
 ferax monstrorum fuit Gallia. Calvinus, Beza, Quinti-
 nus, Coppinus, Farellus, Richerius, Peroldus, Chamie-
 rius, Spinæus, Molinæus vterque, & alia ominosa nomi-
 na omnino multa, quid aliud quàm monstra fuerunt,
 Galliæ quæ eos protulit, exitio nata?

Neque tamen plus hic monstrorum exortus Galliam
 reuera dehonestat, quàm alias nationes, editio æquè te-
 trorum monstrorum; ac nominatim Hispaniam, cui lo-
 nas Aurelianensis ^d impugnans Claudium Episcopatu
 Taurinensem, ortu Hispanum, hoc accidisse obseruat,
 vt viros vndecumque magnos in Catholica Fidei pro-
 pugnatione, ac illustratione dederit; & plerosque etiam
 protulerit nefarios Hæresiarchas, in fidei excidium in-
 tentissimos. Non fuit hæc fors, Galliæ ac Hispaniæ dun-
 taxat. Quæ Christiana regio, vt strenuos religionis pro-

-florit

pu-

pugnatores ac illustratores, ita perturbatores ac hostes non dedit? Ægyptus in qua Athanasius, Cyrillus, Clemens, Pantænus & alij, vtsydera in cælo Ecclesiæ effulserunt, Arrij, Dioscori, Vadij, ac similibus tenebrionum caliginem orbì propè vniuerso offudit. Dedit Græcia Basilium, Nyssenum, Nazianzenum, Chrysostomum, & alios omnino multos. Indidem Nestorius, Eutyches, Apollinaris, & alia Diabolicæ informationis ostenta prodire. Non est Christiana natio in qua idipsum notari nequeat. Nimirum ita res humanæ habent. Nihil hic purum, mista contrarijs omnia, vt ex Pythagora obseruatum à Jambliche ^a memini; Quod aliter dixit Ma- ^a *In vita Pythag.*
daurensis Philosophus ^b, *ubi vber, ibi tuber.* Sanctus ve- ^b *3. Flor.*
rò Bernardus ^c, ait hoc esse, quod in capite libri legitur, ^c *ser. 2. de vitijs mis palmis.*
diem ex vespere & mane apud nos vbiuis conuexi.

3 In serie igitur monstrorum, quæ posterioribus ætatibus emisit Gallia, locandum meritissimò est, quod lucifuga quispiam nuper emisit, de bicipiti Ecclesiæ corpore; qua cerebri abortione, nihil magis affine Iano illi Latiani quem bicipitem fabulosa vetustas effinxit, prudentissimum Regem anteriora, & posteriora prospicientem; ingeniosè sub ea imagine representans. Imaginem verò fabulosam esse, nullus dubito; & tandem annuit, subdubitare primùm visus, Martinus VVeinrichius ^d cū ^d *l. de monstris c. 27.*
in hoc (vt vocat) monstrum ex insignioribus, incidisset. Nihil proinde est, quod vetet, monstrum hoc bicipitis Ecclesiæ corporis, è cerebro tenebrionis cuiuspiam nuperimè apud Gallos, euerum, veluti Palladem è fisco Iouis Capite *Ianum Renatum* dicere. Et verò est Latini illius Iani à quo (teste S. Cypriano ^e, atque Arnobio ^f) ^e *l. de vanit. idol.*
Ianiculum Romanum habuit appellationem, non vna ^f *l. 1. contra gent.*
cum Romano Pontifice analogia; vt possit non absurde existimari, hanc vnam esse de fabulis illis, quas Iustinus ^g à Satana inuectas dixit, vt veritatem Christianam ^g *ap. 2.*
cum

cum aperiretur, suspectam fabulositatis redderet. Praefuit Ianus eo loco quem postea dixere Romam. Habere ferebatur caeli terraeque claves, quibus omnia vbius aperire & claudere posset. Vnde apud Nasonem^a, sic de se loquens inducitur:

*Nomina ridebis; modo namque Patulcius idem,
Et modo sacrificio Clivus ore vocor,
Quicquid ubique vides, caelum, mare, nubila, terra,
Omnia sunt nostra, clausa patentque manu,
Me penes est unum, vasti custodia mundi
Et ius vertendi cardinis, omne meum est.*

4. Non est, quod sim sollicitus, de notandis analogiis, quae illicò incurrunt in oculos, fabulosi illius Iani cum Christiana veritate de regnante Romae Ecclesiae capite, caeli terraeque clavigero. Quod in fabula ut cum veritate adaequatè responderet, deesse videbatur, supplevit novi dogmatis faber; dicens; duo capita, quae corpori Ecclesiae tribuit, in vnum veluti coalescere, nec esse nisi vnum caput. Similiter enim Ianus, ita duobus ferebatur instructus capitibus, ut in vnum concreuissent, Solisq. vultibus antrosum retrorsumque conspicuis, ea capitum multiplicitas proderetur. Itaque caput bifrons Ecclesiae, quale ab aduersario propositum est, non absurdè videor Ianum Renatum appellasse. Renatum porrò intelligo, eodem mythologico partu in Gallia, quo prior in Latio est editus. Vterque ex cerebro figmentorum foecundo prodijt; nisi quod prior, fructuosè sub eo fabulae inuolucro est emissus, in sapientis moderatoris imaginem, iuxta receptum olim usum, & ad mores, & ad rectionem politicam informandi per fabulas; quem diligenter nuper retexit Franciscus Baconus^b; & ad res quoque Theologicas extensum, constat ex Iuliano Imperatore^c, Cybeles mysteria regeunte, aliisque adductis in Naturalis Theologiae prologo. Posterior autem hic Ianus, ma-

^a l. Pastor.

^b in Opuse.

^c Orat. 5.

lè sani cerebri abortio, veriùs quàm foetus, nullo Eccle-
siae commodo, in dè exitiali omine, non prodijt, vt à Dra-
conum frontibus gemmeæ, aut pretiosæ è piscium cere-
bris lapidositates^a; Sed vt è presso fuci capite vitulinæ
sobolis effigies; vel vt è caluarijs demortuorum buffo-
nes, vt quisquis demùm ille est, Augustinum ementiens
recitat.

5 A monstrositate hac retegenda, duo sunt, quæ me
auocare potuisse videri debeant. Primùm, quod prius-
quàm hi fluctus Ecclesiae flustrum turbarent, & planè
quicquam de nouitia hac bicipitis Ecclesiae corporis as-
sertione auditum esset, differui in hanc rem quantum-
satis, excutiens locos è quibus eruendi essent Pontificij
tituli, in Prolegomenis ad opus de Corona aurea Ro-
mani Pontificis super mithram^c. Ibi enim tractans
S. Petri Cathedram, admonui non dici coniunctim Ca-
thedram SS. Petri & Pauli, sed duntaxat S. Petri; & om-
nia propè, quæ recens plenis voluminibus sunt tradita,
in paucarum paginarum angustum compegi, monstràs,
quomodò accipienda essent nonnulla, quæ difficulta-
tem videntur facere, cum ex Patribus, tum ex Pontifi-
cij formulis. At difficilè est de eodem argumento sæpius
scribere. Alterum auocamentum est, quod post motam
hanc controuersiam, sed maximè post interpositam
Pontificiam auctoritatem, qua assertio secundi huius
capitis æquè principalis & primo non subordinati, dam-
nata est hæreseos: tot emerferunt de hoc argumento
scriptiones, & tot aliæ sub incude esse, & proximè pro-
dituræ feruntur; vt actum agere, & crambem recoctam
inferre videatur, quisquis in hanc curam denuò incu-
berit. Vt quid enim cum lectorum fastidio nouis scri-
ptionibus, de argumento non admodùm vberi, eadem,
certè vix diuersa, regerere?

6 Neutra tamen excusatio ad hoc onus excutiendum

B

satis

^a Tertull. l. de

hab. mul. c. 6.

V Aldrou. lib.

1. de insectis

c. 1.

^b serm. 48. ad

Eremit.

^c proleg. 4.

^a homil. 2. de
Anna.

fatis idonea est habita. Fastidij enim declinatio ex eiusdem argumenti versatione, nequaquam est desperanda, ut bene admonet S. Chrysoström^a, iteratò de Anna Samuelis parente disputaturus; inde argumētatus, quod [In conuiuio corporali ex eodem obsonio multa Eduliorum genera potest aliquis conicere. Quin & aurifices videmus, ex eadem auri massa, & armillas, & inanes, aliasq. multas res aureas fingere: Quamquam enim eiusdem generis est materia, ars tamen est varia, nec coarctatur similitudine materiæ subiectæ, quod ipsa sit copiosa, varijq. artificij; multò verò magis Spiritus gratia.] Itaque tametsi iam de hoc argumento à me est actum; possum tamen illa ipsa, secundis hysce curis & expolire, & locupletare; ut nec fructus vacua, nec cum anteriore prorsus eadem habenda sit, scriptio ad quam aggredior.

^b l. 1. de Tri-
nit. c. 3.

^c l. 1. ad Mar-
tim. c. 14.

^d præfat. ad li-
brum de Incar-
nat. Verbi.

^e Epist. 79.

3 Qua ipsa ratione, præcluditur quoque alia excusatio ex labore tam multorum, optimè & à doctrina, & à diuini honoris zelo constitutorum, qui de hoc negotio pronunciarunt, & pronunciare porro pergunt. Quamuis enim plerique ante nos, hoc saxum voluerint, tamen ut D. Augustinus^b, locatam abs se operam circa diuinam Trinitatem, post tot anteriores Tractatores excusabat approbante S. Fulgentio^c, non dissimilia in simili causa, excusantes; [Utile est plures à pluribus fieri libros diuerso stylo, non diuersa fide, etiam de quæstionibus eisdem, ut ad plurimos res ipsa perueniat; ad alios sic ad ad alios autem sic.] Etiam post Patres & quosuis Doctores, haud inutiliter alios eas ipsas quas illi tractauerint, atque discussissent materias denuò tractandas & discutiendas suscipere, contestatur S. Anselmus^d. Quin etiam Seneca^e amicum ad tractationem loci omnibus (ut ait) Poëtis solemnis impellit; quem quominùs Ouidius tractaret, nihil obstitit, quod iam Virgilius impleuerat;

ne

ne Seuerum quidem Cornelium, vterque deterruit; Omnibus præterea foeliciter hic locus se dedit, & qui præceserant non præripuisse mihi videntur, quæ dici poterant, sed aperuisse. Sed multum interest, vtrum ad consumptam materiam, an ad subactam accedas. Crescit in dies, & inuenturis inuenta non obstant. Præterea conditio optima est vltimi. Parata verba inuenit, quæ aliter instructa nouam faciem habent; nec illis manus inijcit tanquam alienis: Sunt enim publica: Iurisconsulti autem negant quicquam publicum vsu capi.]

8 Anastasij Sinaitæ ad explanationem Hexaëmeri post tot anteriores Tractatores aggrediētis, & animum induere, & voces quibus illum exprimit meas facere opportunissimum videtur. Est sanè eius oratio huic loco accommodatissima. [Post illos, (inquit) qui antea laborauerunt, vestigijs eorum insistent, qui circa horam vndecimam æquè celeriter munus peragunt, & in metendo, & rursus in vindemiando, demisso oculo, & humili diligentia, & imperitia, tanquam spicas legens, & culmos colligens, instar formicæ relicta grana relego, & tanquam canis micas colligens lautis & opiparis Patrum epuli ac conuiuij, aufero quæ excidunt.] Iure hæc dico, qui nouissimus vna hora facturus, à patrefamilias in hanc vineam conductus sum. Vtinam cum serò factum fuerit, & Procurator Operas ad reddendam mercedem vocauerit, non frauder denario, ex quo primi, qui portauerunt pondus diei & æstus, cum Domino vineæ conuenerunt.

